

György Attila
FERENCZES ÚR

Ej, milyen csikófogaink voltak, s a nyereg még nem törte fel a hátunkat, amikor Ferenczes István örökbe fogadott bennünket! És minden kétely és ellenszél dacára „csinált” egy csudálatos hetilapot (mondom: heti!), amiben csak Ő hitt, na meg mi, kezdő újdonszok, mert akkor még nem tudtuk, mivel jár ez, s mi lehet a vége.

Engem, a tökéletesen szűz, tapasztalatlan riportert, azonnal bedobott a mély vízbe: először is elküldött Moldvába riportot írni... Szerencsém volt Ádám Gyulával, aki körülbelül mindent (is) tud keleti véreinkről. Ezt valahogy abszolváltuk, s bár én abszolút nem értékeltem, beavatásnak jó volt.

Na de Ferenczes Úr, akit mindig is így szólítottunk és szólítjuk, vérszemet kapott, s engem, szegény legényt, ismét elküldött riportot írni. Gagauziába. Csak a Jóisten tudja, hogyan vergődtem haza, de amikor bementem a szerkesztőségbe, megölelt, és rögvest lementünk a sarki kiskocsmába meginni valamit. (Természetesen Ő fizetett, mint mindig.)

Végül is, a maga szikár, szigorú módján azonmód újra munkára fogott, ami igen helyes volt részéről. Nehogy már elkanászosodnánk...

Aztán változott az idők járása, és egy kegyelmi pillanatban kitalálta a *Székelyföld* folyóiratot, ahová olyan bandát verbuvált össze, amelyet Rózsa Sándor is megirigyelhetne.

Erős kordában tartott minket, mondjuk, vizes lánccal sosem vert, de tekintettel néha igen. És ebből is tanultunk.

Ferenczes István ma már egy... Na mi is? Hát mítosz! Legenda nem lehet, mert hála a Babba Máriának, még legalább két emberöltőt terelget, minket, lassan hatvanéves csikókat.

Adja Isten, hogy csak az Ő szeretetteljes korbácsa suhogjon mindig a fejünk felett. Így legalább tudjuk, honnan, hová és miért.

Végezetül megengedem magamnak azt a személyeskedést: sokan sokat, én különösen sokat köszönhetek Ferenczes Úrnak.

Köszönet hát mindenért, adja a Babba Mária, hogy húsz év múlva is köszönetet mondhassunk! Isten-Isten!